

Θοδωρής Παπαϊωάννου

Σιλουανή

εικονογράφηση:
Ντανιέλα Σταματιάδου

ΣΙΛΟΥΑΝΗ

© 2017, Κείμενο: Θοδωρής Παπαϊωάννου
© 2017, Εικονογράφηση: Ντανιέλα Σταματιάδη
© 2017, Εκδόσεις Ίκαρος

Επιμέλεια - Διορθώσεις: Μαρία Συμεωνίδου
Στοιχειοθεσία - Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος
Εκτύπωση: Μητρόπολις Α.Ε.
Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς - Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν.2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2017
ISBN 978-960-572-173-2

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ

Βουλής 4, 105 62, Αθήνα • Τ 210 3225152 • F 210 3235262 • www.ikarosbooks.gr

Θοδωρής Παπαϊωάννου

Σελουανή

εικονογράφηση:

Ντανιέλα Σταματιάδου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΚΑΡΟΣ

*Στη Σιθουανή
και στα παιδιά του βουνού,
Ερμή, Σαμάνθα και Αγγελική*

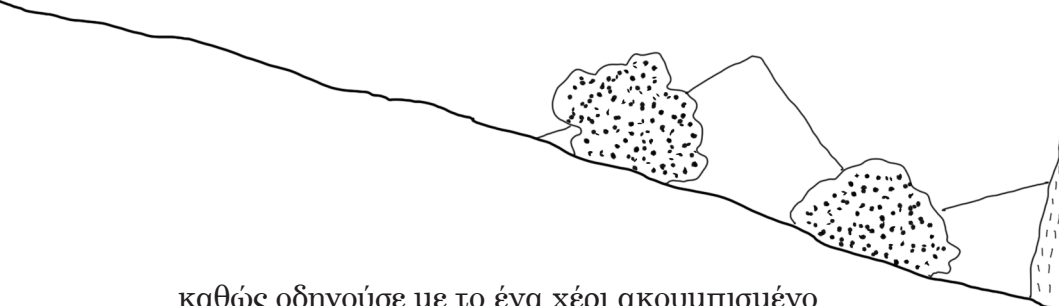
Ο δρόμος μπροστά

Το βυσσινί Ρενό αγκομαχούσε στις τελευταίες ανηφόρες, και από την εξάτμισή του έβγαιναν μικρά συννεφάκια καυσαερίου με κάθε αλλαγή ταχύτητας. Φίσκα στις βαλίτσες και στους σάκους, τα 'χε και τα χρονάκια του, ήταν και τέσσερα άτομα μέσα, ε, δεν ήθελε και τίποτα παραπάνω για να αγκομαχάει.

«Ατέλειωτος είναι αυτός ο δρόμος...» γκρίνιαξε η Διαμαντία, στο πίσω κάθισμα.

Ο Κωστής, ο δίδυμος αδερφός της, δεν σήκωνε κεφάλι από το tablet του, δεν πά' να 'τανε και ο πιο ατέλειωτος δρόμος του κόσμου. Το παιχνίδι του είχε αμέτρητες πίστες με πολύ μεγαλύτερο ενδιαφέρον απ' όσο τα βουνά και τα δέντρα.

«Δεν είναι πολύ όμορφα;» είπε ο μπαμπάς Πέτρος

καθώς οδηγούσε με το ένα χέρι ακουμπισμένο στο ανοιχτό παράθυρο. «Αυτή η λίμνη στο βάθος... Πόσα χρόνια έχουμε να έρθουμε στην περιοχή; Άλλαξαν πολλά. Η ομορφιά όμως παραμένει. Ε, Ελίνα, τι λες;»

Η μαμά Ελίνα είχε σχεδόν αποκοιμηθεί, και τα καστανά της μαλλιά ανέμιζαν πλάι στο ανοιχτό παράθυρο. Την είχε πάρει ο ύπνος με τη σκέψη πως αυτές δεν θα ήταν διακοπές, πως προτιμούσε χίλιες φορές τη θάλασσα, τις παραλίες, την άμμο και τα αντιηλιακά και πως τα όρη και τα άγρια βουνά είναι μόνο για τους τρελούς, όπως λέει και η παροιμία. Έτσι, ενώ το σώμα της ήταν στη θέση του συνοδηγού, το μυαλό της βρισκόταν σε κάποιο νησί του Αιγαίου.

«Τι είπες;» ρώτησε ανόρεχτα, μισανοίγοντας τα μάτια πίσω από τα μεγάλα της γυαλιά ηλίου. «Ναι, ωραία είναι».

Έπειτα σήκωσε τα γυαλιά πάνω από τα φρύδια της και, κοιτώντας προς τη μεριά του οδηγού, είδε τη λίμνη. Για μια στιγμή νόμιζε πως έβλεπε μπροστά της θάλασσες και παραλίες.

«Η λίμνη Βεγορίτιδα είναι. Σαν μικρή θάλασσα, ε;»

είπε ο Πέτρος, λες και ήθελε να προλάβει την ερώτηση που θα ακολουθούσε. «Ε, τόσα χρόνια σ' το έλεγα: “Πάμε να σου δείξω τα μέρη μου”. Άντε φέτος, άντε του χρόνου, πέρασε ο καιρός. Κοίτα πού σε έφερα. Στον ίδιο τον Παράδεισο!»

Η Διαμαντία και ο Κωστής μόνο τον Παράδεισο Αμαρουσίου ήξεραν, αλλά, ύστερα από οχτώ ώρες μέσα στο αυτοκίνητο, όρεξη για άλλο Παράδεισο δεν είχαν. Άσε που εκείνη τη στιγμή, σε μια απότομη στροφή του Ρενό, ο Κωστής έχασε μια σημαντική πίστα στο παιχνίδι του και ετοιμάστηκε να βρίσει, αλλά στο παρά πέντε θυμήθηκε πως ήταν μπροστά ο μπαμπάς και η μαμά, οπότε το μόνο που είπε ήταν:

«Φτου, να πάρει!»

Σε όλο το ταξίδι οι ίδιες περίπου σκέψεις περνούσαν από το μυαλό των διδύμων: Τι δουλειά έχουμε εμείς στο βουνό; Γιατί να περάσουμε τις διακοπές μας μαζί

με μια ξαδέρφη με παράξενο όνομα που έχουμε να τη δούμε απ' όταν πήγαινε νηπιαγωγείο; Εμείς, που εξερευνούσαμε τον βυθό κάθε καλοκαίρι, που μαζεύαμε κοχύλια και κάναμε βουτιές, τι στο καλό θα κάνουμε τόσες μέρες σε ένα βουνό που αντί για θάλασσα έχει λίμνη, και αυτήν τη βλέπεις από μακριά; Τι παρέα θα κάνουμε με μια ξαδέρφη που φέτος τελείωσε την πέμπτη;

Τα δυο αδέρφια είχαν μόλις τελειώσει το δημοτικό, και κάθε μαθητής μικρότερός τους φάνταζε στα μάτια τους πιτσιρίκι, ίσως και μωρό. Οι γονείς τους όμως ήταν ανένδοτοι και είχαν πει τα κλασικά: «Φέτος θα πάμε διακοπές στο βουνό. Καθαρός αέρας, φύση, χωριάτικες πίτες... Θα περάσουμε τέλεια! Ο θεός και η θεία σας είναι πολύ καλοί άνθρωποι και σας αγαπάνε. Σας πεθύμησαν, τόσα χρόνια που έχουν να σας δουν». Η αλήθεια όμως ήταν: «Φέτος δεν υπάρχουν λεφτά για διακοπές. Κι αφού ο θεός και η θεία πρότειναν να μας φιλοξενήσουν, μια χαρά θα περάσουμε, και μάλιστα δωρεάν. Άσε που υπάρχει και η λίμνη, που θα μας θυμίζει τη θάλασσα!» Τα δίδυμα παραπονέθηκαν, γκρίνιαξαν, αλλά κατάλαβαν πως αλλιώς δεν γινόταν. «Θα φάμε στη μάπα τα βουνά τόσες μέρες... Διακοπές, σου

λέει ο άλλος!» παραπονιόταν ο Κωστής στον κολλητό του, τον Μάνο. «Άσε που δεν έχω ιδέα τι τύπους θα συναντήσω. Ποιος ξέρει τι άσχετοι κυκλοφορούν εκεί πάνω... Πώς θα τη βγάλω, ρε φίλε; Ούτε κόντρες στα ηλεκτρονικά, ούτε τίποτα!» Η Διαμαντία είχε τα δικά της προβλήματα. Θα έχανε τα «χορευτικά» στο πάρκο με τις φίλες της, το παιχνίδι «επίδειξη ρούχων» και τα θεϊκά παγωτά του αγαπημένου της ζαχαροπλαστέιου. Παρ' όλα αυτά, έλεγε πως θα προσπαθούσε να αντέξει το βουνό και πως είχε να μάθει πολλά κοντά στην ξαδέρφη με το παράξενο όνομα. «Εξάλλου θα είναι κι αυτό μια νέα εμπειρία», έλεγε στις φίλες της, που τη συμβούλευαν πώς να συμπεριφερθεί στα παιδιά του χωριού και τη διαβεβαίωναν ότι θα ήταν η πιο όμορφη και η πιο προχωρημένη απ' όλα τα κορίτσια – εκατό τα εκατό.

«Άλλη μία ώρα περίπου», είπε ο μπαμπάς διακόπτοντας τις σκέψεις τους, και τα δίδυμα μ' ένα στόμα έκαναν «Ουφ!». «Θέλετε να σταματήσω για πέντε λεπτά;»

Θα αρνούνταν, αλλά η μεν Διαμαντία σκέφτηκε ότι μπορεί επιτέλους να είχε σήμα το κινητό της και θα έστελνε μήνυμα στις φίλες της, ο δε Κωστής ήθελε οπωσδήποτε να πάει στην τουαλέτα, οπότε είπαν

ένα χλιαρό «Ναι». Ο μπαμπάς σταμάτησε το Ρενό στην άκρη του δρόμου, και κατέβηκαν όλοι. Η Διαμαντία άρχισε να ψάχνει για σήμα και ο Κωστής για δέντρο-τουαλέτα.

Στο βάθος αριστερά, η λίμνη είχε πάρει ένα γαλαζοπράσινο χρώμα. Ο ήλιος κατέβαινε προς την αγκαλιά της, σκουραίνοντας σιγά σιγά το γαλάζιο του ουρανού. Ο μπαμπάς Πέτρος, μπροστά σ' αυτό το υπέροχο θέαμα, αγκάλιασε τη μαμά Ελίνα, που στεκόταν ένα βήμα παραδίπλα. Η κίνησή του έκανε τη Διαμαντία να σηκώσει για λίγο το βλέμμα από το κινητό της. Δεν είχε συνηθίσει σε παρόμοιες εικόνες. Όχι πως οι γονείς της μάλωναν ή κάτι τέτοιο, αλλά αγκαλιές και φιλιά μεταξύ τους σπάνια έβλεπε.

Τους μάγεψε η φύση, σκέφτηκε χαμογελώντας.

Τι σορόπια ο μπαμπάς και η μαμά! είπε από μέσα του ο Κωστής καθώς γύριζε ξαλαφρωμένος.

«Ελάτε να δείτε τη λίμνη!» τους φώναξε η μαμά μέσα από την αγκαλιά του μπαμπά, αλλά κανείς δεν πλησίασε.

«Ρε μαμά, θα τη βλέπουμε τόσες μέρες. Δεν πάμε τώρα; Θα βραδιάσουμε», είπε ο Κωστής.

Η Διαμαντία συνέχισε να σηκώνει ψηλά το κινητό

της και να το κουνάει δεξιά κι αριστερά, και ούτε που έδωσε σημασία στη λήμνη.

Μπήκαν όλοι στο αυτοκίνητο, και ο μπαμπάς έβαλε μπρος λέγοντας:

«Άντε, τον γαίδαρο τον φάγαμε, η ουρά έμεινε».

Ο Κωστής θυμήθηκε που είχε βρει στο Διαδίκτυο ότι σε ένα χωριό της περιοχής έτρωγαν γαϊδούρια, και είπε:

«Μπλιαχ! Το ξέρετε πως τρώνε γαϊδούρια εδώ πάνω;»

«Μη λες βλακείες!» του πέταξε η Διαμαντία.

«Εγώ λέω βλακείες; Το έψαξα στο Ίντερνετ. Έχουνε, λέει, ένα παλιό έθιμο, της γαϊδουροφαγίας. Μία φορά τον χρόνο σφάζουν ένα γαϊδούρι, το ψήνουν και το τρώνε γλεντώντας στην πλατεία του χωριού. “Έθιμο”, λένε. “Δεν φταίμε εμείς. Το κληρονομήσαμε”. Εγώ λέω πως εδώ γύρω κατοικούν βάρβαροι», δήλωσε ο Κωστής με σιγουριά και με ύφος ευαίσθητου οικολόγου.

Η Διαμαντία έμεινε αμίλητη, με ένα βλέμμα απορίας, περιμένοντας κάποιον να πει πως οι πληροφορίες του Κωστή δεν ήταν σωστές. Ο μπαμπάς έκλεισε το παράθυρό του, για να ακουστεί η φωνή του αλλά και επειδή ο αέρας είχε αρχίσει να γίνεται ψυχρός.

«Δεν είναι ακριβώς έτσι», είπε. «Πράγματι, κάποτε κάποιοι κάτοικοι της περιοχής έφαγαν ένα γαϊδού-

ρι – έτσι, για να εντυπωσιάσουν, να κάνουν γνωστό το χωριό τους, ξέρω 'γώ; Πάντως πάνε πολλά χρόνια από τότε, και καταδικάστηκαν για αυτό. Δεν ήταν έθιμο, ούτε έγινε αργότερα. Μια καζή ιδέα ήταν και τίποτ' άλλο».

Η μαμά Ελίνα την είχε ξανακούσει αυτή την ιστορία, κι έτσι δεν έδωσε σημασία. Έκλεισε το παράθυρό της και παραδόθηκε στα τελευταία χιλιόμετρα της ατέλειωτης διαδρομής.

Η Διαμαντία έγειρε προς τον Κωστή όσο της επέτρεπε η ζώνη ασφαλείας και του ψιθύρισε:

«Πού τα βρίσκεις αυτά, μου λες; Άκου γαϊδούρια που τα σφάζουν για έθιμο!»

«Καλά τώρα, δεν ξέρει το Google και ξέρει ο μπαμπάς... Έλα, ρε Διαμαντία, για να μας καθησυχάσει τα λέει. Αν έχουν στα κατσάβραχα Ίντερνετ, θα σου το αποδείξω. Με ντοκουμέντα!»

Σουρούπωνε. Καθώς ο δρόμος έμοιαζε να κάνει κύκλους, η λίμνη δεν απομακρυνόταν· απλώς άλλαζε χρώματα και φαινόταν διαφορετική ύστερα από κάθε αριστερή στροφή.

Στα τελευταία χιλιόμετρα δεν μιλούσε κανείς. Το ταξίδι έφτανε στο τέλος του, και τα τέσσερα μέλη της οικογένειας είχαν βυθιστεί το καθένα στις δικές του σκέψεις. Ακόμη και ο Κωστής είχε παρατήσει το παιχνίδι του και είχε ακουμπήσει το κεφάλι στο τζάμι.

Ε, ρε, πού έμπλεξα..., σκεφτόταν.

Έξω από το αυτοκίνητο το τοπίο άρχισε να αλλάζει. Τα οπωροφόρα δέντρα έδιναν τη θέση τους σε βελανιδιές και οξιές, που λούζονταν στο τελευταίο φως της ημέρας. Τα έβλεπες πια από ψηλά, σαν χέρια ανοιγμένα προς τον ουρανό που πάντα περιμένουν κάτι – άλλοτε ήλιο και ζέστη, άλλοτε βροχή, άλλοτε χιόνι και κρύο για να κοιμηθούν μέχρι την επόμενη άνοιξη. Τα χαλιά που είχε στρώσει η γη κάτω στον κάμπο φαινονταν γεμάτα πιτσιλιές από διάφορα χρώματα. Κάπου κάπου στο πλάι του δρόμου ξεφύτρωνε κανένα κωνοφόρο, πεύκο ή κυπαρίσσι, συμπληρώνοντας τις αποχρώσεις του πράσινου. Το τελευταίο φως της ημέρας έπαιζε κρυφτό ανάμεσα στα δέντρα, σαν τεράστιος φακός που αναβόσβηνε φωτίζοντας τους επιβάτες με δόσεις. Δεξιά κι αριστερά διάφορα αγριολούλουδα σχημάτιζαν πολύχρωμες λωρίδες, που υποδέχονταν το Ρενό στον κόσμο του δάσους.

«Καλώς ήρθατε! Περάστε», είπε το βουνό στους ταξιδιώτες.

Και το Ρενό, αγκομαχώντας αλλά γεμάτο καμάρι, απάντησε:

«Ήρθα, βουνό! Σ' τους έφερα σώους και αβλαβείς. Δικοί σου τώρα!»